

Іване Петровичу, дядьку Іване,
На грудях у вас ордени й ордени.
З війни не вернулось чотири сини,
У серці навіки незгоєна рана.

Дивлюся, як ви ідете по ріллі,
Ступаючи кроком важким і неквапним,
Як в теплих долонях, нігролом пропахлих,
Задумливо дробите грудку землі, —

Дивлюся і думаю: всяким вас бачив,
Буваєте ви і веселі, і злі,
Та тільки ніхто ще не чув на селі,
Що ви над жорсткою долею плачете.

У вас є робота, є сад під вікном,
В саду чорнобривці й кущі винограду.
Є звичка: в суботу ходити в кіно,
Додому на свято скликати бригаду.

Зітхали удови услід крадькома,
Портрет ваш узяли у райцентр до музею.
Багаті ви серцем і щирі душею...

— Та все в мене є... А синочків — нема.
